

I Horisonten.

Roman

af

Frederich Freidrich.

(fortsat.)

„Hun er en meget smuk Kvinde.“
„Ja. Det havde jeg allerede forudsiget Dem.“
„Hun besidder en Ulydighed, der enten er fand eller ogsaa bliver spillet ganske mesterligt.“
„Ogsaa dette maa jeg indrømme,“ bemærkede Gehejmesraaden, og om hans Læber spillede et let, spottende Smil.
„En tredje Mulighed fornaar jeg ikke at opstille.“
„Ikke sandt?“ sagde Baronens videre. „Jeg tror at besidde et skarpt Blik og tror endvidere, at jeg har spillet min Rolle godt som utilfreds, ja som halv Tilhænger af Nihilismen.“
„Undertegnet!“ forstrebte Arkt. „Er Deres Mistanke om, at hun tilhører den nihilistiske Bevægelse bleven forstærket eller svækket.“
„Jeg kan endnu ingen Dom sælde, hvilket De ikke maa opfatte som Mistro, men jeg har vænnet mig til i min Stilling at være yderst forsigtig. Den uroligste Fortrolighed, hvormed Grevinden kom mig i Møde, vil lette min Opgave meget. Jeg vil søge at befæste denne Fortrolighed, og derpaa paa en forsørlig Maade aabenbare mig som en hemmelig Tilhænger af Nihilismen. Hvoledes er Deres Mening om dette?“
„Fortræffeligt!“ udbrød Gehejmeraadens. „De har over for mig kun gjort fliggtige Antydninger om Grevinden; er hun virkelig saa rig?“
„Gnom rig. Det er ogsaa derfor, at hun kan være saa farlig, fordi det sætter hende i Stand til at kunne understøtte Nihilismen med store Pengemidler. Hun har solgt den største Del af sin Besiddelse, og jeg ved, at hun har faaet flere Millioner for disse; hun har sikkert anbragt sine Penge i en engelsk Bank. For den Del, der endnu er bleven tilbage i hendes Besiddelse, vilde jeg i Dag med Fornøjelse give endnu en Million, men ogsaa kun i Dag, thi hvis hun i Morgen blev opdaget som Nihilist, vilde det hele hjemfalde til Staten.“
„Gehejmeraadens Dine havde ved Ravnningen af saa store Summer faaet en ejendommelig, stærk, urolig Glans.“
„Det er næppe troligt, at hun, der er i Besiddelse af en saadan Formue, skulde hellige sig en saadan vanvittig og farlig Bevægelse,“ bemærkede han.
Baronen trak langsomt Skuldrene i Vejret.
„Hvoledes kunde Nihilisterne raade over saa store Pengemidler, hvis de ikke havde meget rige Tilhængere,“ sagde han.
„De nævnte ganske fliggtig en nihilistisk Kredts i Kjøbenhavn, hvormed De gennem det danske Politit var bleven sat i Kjenndskab; en ung og smuk Gæstgiverinde skulde have været Hovedlederen — jeg tror ikke rigtig at have fornaaet Dem,“ bemærkede Gehejmeraadens.
„Ah, ganske rigtig! Sagen er ikke opklaret, jeg formoder, at Politit i Kjøbenhavn har ladet sig narre eller ogsaa forsætligt er ført paa Vildspor,“ gav Baronens til Svar. Han fortalte alt nærmere, som det var berettet i Kjøbenhavn.
„Man formodede, at der var en vis Sammenhæng med Grevinden, ja, jeg har saagar selv troet det,“ sagde han videre.
„Efter at jeg har lært hende at kende, holder jeg dette for Daarskab. Synes det ikke Dem latterligt at tænke sig denne fine, stolte Dame, der raader over Millioner, som Værtinde i en lille og ganske almindelig Matroskøje?“
„Sikkert,“ sagde Gehejmeraadens.
„Vi har Mand i vor Afdeling, det hemmelige Politit, med omfattende Kjenndskab, med Behændighed og Klogskab, men desværre har vi kun saa, som noje kender de højere Stænder, og jeg fremhæver, at den rette Behovsmæssighed af de højere Stænder fordrer et særdeles stærkt psykologisk Blik. Der gives hundrede simple Værtinder, som ypperligt vilde være i Stand til at gennemføre en Grevindes Rolle, men der gives blandt hundrede Grevinder ikke en, som kan overtage en Gæstgiverindes Rolle. Blodet og den medfødte Stolthed modstænder sig dette. Man kan tusinde Gange lettere gjøre sig til mere end til mindre, end man er. Det forstærker de fleste ikke. Derfor har jeg faaet denne Mission her. Jeg fornaar enhver Mine hos Grevinden og opfatter denne rigtigt — det ligger i det beslægtede Blod. Efter at jeg har lært Grevinden at kende, kan jeg ikke tiltro hende noget. Hos hende er Hovedsageren til alle hendes Handlinger al Tid forjængelighed. Hun vil spille en Rolle. Grevinden besidder igennem sin Skjønhed og Rigdom en saadan Magt, at hun, hvorthen hun saa kommer, ved disse Egenskaber stede vil spille en saa fremragende Rolle, at hun ikke har nødig at give sig i Kæft med en anden og maaske oven i Kjøbet meget farligere Opgave.“
„Dr. Baron, jeg beundrer Deres skarpe Blik,“ udbrød Gehejmeraadens.
Smigret rettede Baron von Wiatkin sit Hoved stolt i Vejret.
„En Dølse, Hr. Gehejmeraad, en Dølse,“ svarede han. „Men maaske mine Gæster kommer denne noget til Hjælp. Jeg har i Petersborg lært et Antal Nihilister at kende — alle høstlige! Haha! Fruentimmer, som er i Stand til at sængle Mænd, vilde ikke slutte sig til en saadan Bevægelse.“
„Da er Grevinden sikkert ulydlig, thi jeg kender ingen anden Kvinde, som saadan kan sængle Mændene, ja næsten beruse dem,“ udbrød Arkt.
Baronen smilede med overlegen Ro.
„Det er i et og alt min Mening,“ gav han til Svar.
„Jeg vil alligevel ikke undlade nogen af mine Blikker, men paa det strengeste begotte hende og prøve hende.“
„De behøver dertil Understøttelse, har De paalidelige Folk?“ spurgte Arkt. „Politit vil paa det nøjagtigste undersøgte Dem, og hvis jeg kan være Dem behjælpelig med noget, saa . . .“

„Jeg takker Dem,“ afbrød Baronens ham. „Det undersøgtter mig paa det fortrinligste, at vor Gesandt har stillet mig sin Tjener til Disposition. Den Mand har før været ansat i vor Afdeling og er et fortrinligt Hoved, han er gaaet hertil med Gesandten, fordi hans svage Helbred blev for meget angrebet i Polititers Tjeneste, han kender baade de russiske og de hollandske Forhold særdeles godt; derfor kan jeg fuldstændig forlade mig paa ham. Og jeg har oven i Kjøbet den store Lettelse, at han fornaar ethvert af mine Blik, jeg behøver kun at give ham en Antydning, og han fornaar mig straks.“
„Ah, ja saa er De jo godt forsynet.“
„Ganske fortrinligt,“ forstrebte Baronens. „Denne Mand letter mig mit Arbejde mere, end hvis der her var stillet mig ti Polititberjente til Disposition.“

XIII.

Fjorten Dage var gaaet siden.
Ella var meget misfem. Baronens havde næsten daglig besværet hende med sit Vespog og udstrakt disse uhyre meget, og dog havde hun ikke turdet vise ham tilbage. Grevinden havde i den Tid kun besøgt hende en Gang og ikke truffet hende hjemme; han sølte sig forladt. Nære end en Gang havde han grebet Pennen, for at sende hende nogle Ord, men hver Gang havde han lagt den fra sig igjen. Hun vidste, hvad der foregik i hans Indre, og desto snarere burde hun komme ham imøde.
Hun havde næsten hver Dag været hos den gamle, og saa længe hun var der, udøvede hans tilfredse Berdensforfagelse en beroligende Indflydelse paa hende, men saa snart hun igjen forlod den simple Stue, forsvandt denne Indflydelse.
Igenem Gregor havde hun erfaret, at Baronens var fast overtydet om hendes Ulydighed. Han havde berettet dette til Petersborg, men herfra faaet den fornyede Befaling at bevogte Grevinden paa det skarpeste. Ella smilede over denne Meddelelse, thi Baronens kunde ikke være farlig for hende.
Hastige Hovedsmærter plagede hende, og hun havde givet Befaling til ikke at vise Overstabslægen tilbage, naar han kom. Og han kom, som om han var kaldet.
„De ser i Sandhed angrebet ud,“ sagde Lægen, da Ella klagede sig til ham. Han sølte hendes Puls, og hans Fingre stirede let, da han berørte den smukke Kvindes lille Haand.
„De tager vist ikke tilstrækkelig Bevægelse?“ spurgte han.
„Lige saa meget som sædvanlig. Jeg gaar daglig ud, omendstjant jeg maa erkende, at jeg kun saar lidt frisk Luft derved,“ gav Ella til Svar.
„Smærterne synes mere at være Følgen af en Sindsstæning,“ sagde Arkt. „Er der ikke noget, som i den sidste Tid har irriteret Dem?“
„Ikke det ringeste,“ forstrebte Ella. „Jeg formoder snarere, at mit hele Livs Uvirkosomhed fremkalder en saadan Forstemthed.“
„De kan dog forstæffe Dem tilstrækkelig Afspredelse, det behøver ikke at mangle Dem paa Selst, thi De behøver kun at udtale et Ord, og enhver vil skynde sig med at opfylde dette.“
Over Ellas Ansigt kom der ligesom et smærteligt Smil.
„Og hvis nu Selst syntes mig endnu mere kjædelig end at være alene?“ udbrød hun. „Jeg bliver træt mere nu end nogen Sinds før!“
„Denne Høstelse maa De saa lidt som muligt lade komme op i Dem. Tænk en Smule paa Dem selv. Hvis De var en Mand, vilde jeg give Dem det Raad, en Gang imellem at forsage paa at være letsinndig. Dog, hvad siger De til Grev Warbergs Forlovelse?“
Ella fo'r let sammen.
„Er han bleven forlovet?“ spurgte hun.
„Har han ikke meddelt Dem dette?“
„Jeg har intet hørt fra ham i fjorten Dage,“ svarede Ella.
Hun havde Møje med at frembringe disse Ord. Boldsomt søgte hun at forhindre Hjertets Slag, hendes Fingre legede med Bladene paa en Bladplante, og uden at ændse det, afluftede hun disse.
„Har han heller ikke tidligere antydnet, at en saadan Forlovelse mulig vilde ske?“ sagde han videre, idet han skarpt iagttog Grevinden.
Det var ikke undgaaet ham, at Blodet var trængt op i hendes Kinder og straks efter havde forladt dem igjen. Hun saa bleg ud, selv hendes Læber havde faaet en blegere Farve.
Grevinden ryttede kun paa Hovedet ad dette Spørgsmaal.
„Ah! Det sølde mig næsten ind, at Forlovelsen endnu skal holdes hemmelig — jeg havde altsaa ikke skullet tale noget derom,“ sagde Overstabslægen. „Naa, slet naaer jo ikke til at ændre, og det er jo da ogsaa en glædelig Begivenhed.“
Ella tav. Derpaa tog hun sig sammen og spurgte.
„Med hvem har Grevinden forlovet sig?“
„Med sin Kusine.“
„Jeg tror, De spørger, Hr. Doktor,“ udbrød hun. „Han har fortalt mig om sin Kusine og ladet det skinne frem, at der slet ikke er nogen Kandslagskab imellem dem.“
„Skulde det udelukke en Forlovelse?“
„Ja, sikkert, hvis jeg kender Grevinden rigtig.“
„Det er alligevel Tilfældet; hvor meget Grevens Hjerte har Del deri, har jeg ikke noget Kjenndskab til. Grevens Kusine er meget rig, hendes Fader ejede for flere Gange Millioner — Grevinden er fattig, hans Faders Gods er forgjældet, og det er derfor en Nødvendighed for ham at hjem-

føre en rig Pige, for at han kan leve overensstemmende med sin Stand.“
„Hvad kalder De overensstemmende med hans Stand?“ udbrød Ella uvillig. „Han har aldrig lagt Skjul paa, at hans Midler ikke naaede til et ovrdaadigt Liv, hvilket jeg finder prisværdigt.“
„Javist,“ forstrebte Arkt. „Da endnu mere prisværdigt, da han ogsaa erholder disse beskedne Midler af sin Dnskel, sin Forlovedes Fader.“
„Red De nu det saa sikkert?“ spurgte Ella.
„Ja. Det kunde aldrig falde mig ind at bagtale Grevinden.“
Grevinden tav. Samtalen gik istaa, og Overstabslægen bortfærkede sig.
Ella gik bevæget op og ned i Værelset. Hun kunde ikke tvivle paa Arktis Ord, dertil var disse for bestemt udtalte. Nu forstod hun, hvorfor Leo ikke var kommen igjen. Et halvt smærteligt, halvt foragteligt Smil gled hen over hendes Ansigt. Han havde tilstaaet sin Kjerlighed for hende, og saa Dage efter havde han forlovet sig med sin Kusine! Det var Mændenes Kjerlighed! Lige saa vekslede som Aprilsvejr!
Hun satte sig i en Sofa og stirrede stift hen for sig. Saaledes sad hun i en rum Tid ubevægelig. Endelig rejste hun sig og fo'r med Haanden over Vandet. Det har kun været en Drøm, Grevinden havde dog aldrig kunnet blive hende, men hun var alligevel vred paa Lægen, der saa hurtigt havde afbrudt denne Drøm. Hun ringede.
„Er Dr. Hagenborf oppe paa sit Værelse?“ spurgte hun.
„Ja.“
„Sig da til ham, at jeg beder ham om at komme til mig.“
Saa Minuter efter traadte Kurt ind.
„Hr. Doktor,“ sagde Ella til ham paa den venligste Maade, „da vi for nogle Uger siden traf sammen paa en Spaferetur, fortalte De mig en stakkels Mands Historie, der bad om en Gave. Hvad hedder den betræffende Militærlege, der har kunnet bære sig saa haardt ad over for den stakkels Soldat?“
Kurt svarede med Svaret.
„Jeg beder Dem nævne De mig kun dristigt Naavnet, thi jeg har ikke tvivlet et Øjeblik om, at Deres Fortælling holdt sig strengt til Sandheden.“
„Det gjør den!“ forstrebte Kurt. „Den betræffende Læge var Stabslæge von Arkt.“
Ella smilede kun.
„Jeg har dog altsaa denne Gang fornaaet Dem rigtig.“
„De har gættet, hvem jeg mente.“
„Ja. Jeg saa kun et enkelt Blik, som De tilstaaede ham. Doktor von Arktis blegnede Ansigt, og hans med Møje tilbageholdte Ro lod mig forovrigt ikke være i Tvivl om, hvem De mente. Det kom mig nu kun an paa, at modtage Vissheden af Deres Mund. Endnu maa jeg rette et Spørgsmaal til Dem: Hvorfor fortalte De mig Historien. Sig mig aabent, hvad der har foranlediget Dem dertil.“
„Kort den Haardhed, med hvilken Overstabslægen udtalte sig om den Stakkel, som han selv har givet det Raad at tigge, og dernæst . . .“
Kurt tav.
„Og dernæst?“ spurgte Ella.
„Jeg vil udtale mig ganske aabent, Fru Grevinde, for at rette et forfient Slag imod den Herre, der træder mig i Møde med en saa fornærmende Ringegagt. Jeg har egentlig ogsaa en gammel Regning med ham. Da jeg paa Grund af min syge Fod befandt mig i Kafaretet, og han behandlede denne meget overfladisk, hvilket ikke var uden Fare, spurgte jeg ham, om han kunde paatage sig Ansvaret, hvis jeg mistede Foden. Da traf han ligegyldig paa Skuldrene og svarede mig: „Hvorfor ikke? En Læger bruger jo ikke sine Fødder.““
„Hvor raat!“ udbrød Ella. „Og han vover endnu at komme herher! Maatte han ikke befrygte, at De kunde have nævnt mig hans Naavn?“
„Da jeg havde fortalt Dem Historien, fulgte han mig, og truede mig, hvis jeg nævnte hans Naavn.“
„Og hvad har De svaret ham?“
„At denne Trusel ikke forstærkede mig det mindste, thi jeg vilde derved faa Vejlsighed til ved Vidne at kunne konstatere Sandheden af min Fortælling.“
Ella rakte Haanden ud imod ham.
„Jeg takker Dem for dette Svare,“ sagde hun og tilføjede fortrøstelig: „Lad os tale lidt sammen endnu. Hvoledes staaer det med Deres Hjerteanliggender? De har — maaske imod Deres Vilje — ladet mig faa et Blik paa disse. Her De allerede erklæret Dem?“
Kurt rystede benægtende med Hovedet, et smærteligt Udtryk prægede sig paa hans Ansigt.
„Jeg tror, at De er for angstelig, Hr. Doktor,“ sagde Ella. „Vi Fruentimmer besidder et meget skarpt Blik i Hjerteanliggender end Mændene, og jeg kan give Dem den forfættende, at Froken Selma ikke er ligegyldig over for Dem. Hun var hos mig i Gaar, og da jeg nævnte Deres Naavn, kom der en saa forræderisk Rødme i hendes Kinder, at jeg ikke et Øjeblik blev i Tvivl om Grunden til denne. Jeg er meget indtaget i den unge Pige, der ligger til noget saa ukyldigt i hendes Væsen, at det glæder mig hver Gang hun kommer til mig. Hos ethvert Menneske fremtræder en Gang en Mulighed til at opnaa Livslykken, og man tør ikke lade denne Mulighed forbigaa ubenyttet, thi den vender maaske aldrig tilbage.“
Kurt havde hæftet Blikket imod Jorden.
„Og hvis nu denne Vejlsighed allerede var gaaet forbi?“ svarede han uden at se op.
„Har De da allerede tilstaaet Selma Deres Kjerlighed?“
„Nej, og jeg besidder heller ikke Mod til at gjøre det. Hendes Moder er imod mig, hun behandler mig næsten med afsindens Kulde og har endog opsagt mig min Volig.“
„Hvorfor?“ spurgte Ella.

„Jeg har Løjtnant von Dehringen at takke for dette.“
„Dehringen?“ gjentog Ella forbauset.
„Ja. Han har lært Selma at kende i et Selst, og søger hende ofte og synes at bejle til hende. Siden han har betraadt Huset, er Selmas Moder bleven ganske forvildet over for mig; han maa have omtalt mig paa en ringende Maade.“
„Tror De virkelig, at Selma skulde give Løjtnant Dehringen?“ spurgte Ella. „Jeg holder hende dog for til det.“
„Hun vil søge sin Moders Vilje, og Løjtnanten er en meget rig.“
„Afhænger da alt af Penge?“ sagde Ella ærgert. Hun tænkte paa, at ogsaa Grevinden havde bragt sit Hjemme Offer til Pengene. „Er Penge i Stand til at gjøre hende lig?“
„De har en meget stor Magt for de fleste,“ sagde Løjtnanten.
„Men hvilken Magt?“ sagde Grevinden videre.
„Ten til at skaffe sig Fornøjelser og til at herse over Mændenes Daarskaber. Og dog er de ikke i Stand til at vejebringe et eneste virkelig tilfreds og lykkelig Menneske. Hr. Doktor, jeg er rig, maaske rigere end De aner, men ynkeligere ved denne Rigdom træder mig med hver Dag Møje. Jeg vilde gjerne med Glæde give alt til en snæver Kredts, hvis jeg virkelig kunde føle mig lykkelig denne. Selma kommer igjen til mig i Morgen, for at give en Tegning til mig, jeg vil da sige til hende, at hun ikke lade sig blande af Rigdom, thi et eneste tross og Hærlighed vejer op mod al Jordens Statte, og at der hos de rige i Ladserne er den mindste Lykke at finde.“
„Bil hun mon ikke opdage Deres Hensigt?“ udbrød Kurt bedrøvet.
„Tilror De mig saa lidt Klogskab?“ spurgte Ella.
„Naa, gaa De kun. Hvad der staaer i midt Magt, jeg gjøre, for at forhindre, at Selma skal blive et Offer Løjtnant von Dehringen, alt øvrigt er da Deres Sag.“
Kurt fjærkede sig.
Ella gik langsomt op og ned i Værelset. Hun havde den Tanke, hvormed hun nylig havde talt med Kurt. Hun havde faaet Selma fjer og undte ikke Løjtnanten denne stakkels, ukyldige Pige. Rigtig nok uledte hun ogsaa en Grund, som hun var sig tydelig bevidst: Havde Dehringen ikke fornærmet og faaet Grevinden?
Tjeneren meldte Baron von Wiatkin.
„Jeg er ikke at faa i Tale,“ sagde Ella uvilligt. Grevinden kunde være kommen hende mere til Mejlighed end Baronens. „Nej, bed Herren om at træde ind,“ rettede det straks efter til, idet hun forandrede sin Bestemmelse. Hun var kjed af dette uvelkomne Besøg og vilde give sig uforsørligt tilkende over for Petersborgs Polititers Ledsning.
Baronen traadte ind.
„Fru Grevinde, De bliver vel ikke vred, fordi jeg allerede kommer igjen,“ sagde han. „Men der er en særlig Ledsning, der fører mig til Dem i Dag.“
„Hvilken?“ spurgte Ella koldt.
Baronen svarede med Svaret; hans Dne gled prøvede omkring i Værelset.
„Er vi alene?“ spurgte han.
„Ja vist.“
„Og det er sikkert, at vi i fe bliver beluret?“
„Jeg tror at kunne borge for mit Tjenerkøb.“
„Fru Grevinde, jeg vilde aldrig have vovet at sige til Dem, hvad der har ført mig til Dem, hvis jeg ikke havde faaet en ubetinget Tilro til Dem,“ sagde Wiatkin videre.
„Deres able, højsjærkede Sind, hvilket jeg ved enhver Lejlighed har lært at kende, giver mig Tilro.“
„De gjør mig nysgjerrig, Hr. Baron!“ udbrød Ella.
„Jeg vil om saa Dage forlade Byen for at vende tilbage til Rusland. Hvad der driver mig dertil, kan jeg ikke Dem aabent, men kun antyde; jeg haaber, at De vil staa mig. Vil De staa mig nogle Minuters Opnæmksomhed?“
„Ja!“ forstrebte Ella, og bad ham med en Haandbevægelse tage Plads lige over for hende.
„De ved, at jeg var i Schweiz forinden jeg kom her, nogle Maanedere boede jeg i Genf, og der lærte jeg at kende to unge Landsmænd, danne, elskværdige Mennesker. De blev Venner med disse, vi omgikkes daglig med hinanden, jeg lærte højt at kende deres able Karakter og deres fjerstjærkelse. Da betroede de mig en Dag, at de var Nihilister. Jeg vil tilstaa, at jeg i Begyndelsen afstræffedes, men jeg kjendte jo deres jo deres Karakter og deres able Sind, igennem dem har ogsaa jeg lært Nihilisternes Bestræbelser at kende.“
„Og derved blev de selv Nihilister?“ afbrød Ella.
„Jeg fuldstændig ligegyldig Mine.“
Baronen ventede et Øjeblik med Svaret.
„Ja!“ svarede han saa. „Jeg tør nok tilstaa det ogsaa for Dem, thi De er der for del til fortaade mig. Jeg hører dette forbund, fordi Maalet for disse Bestræbelser ogsaa er mit. Omend enkelte af Medlemmerne lader sig forvirre til Daarskaber, gaar dog hele deres Stræben ud paa at redde deres Fædreland.“
„Hr. Baron, saa kan ogsaa de, som stikker et Fingertand, sig, at det havde været deres Stræben at redde Fædrelandet,“ sagde Ella.
„Nej, men hvis dette Hus kunde styrte sammen som hest Dag og under fine Ruiner begrave hundreder, er det klogere at stikke det i Brand.“
„Dermed vilde de saame hundrede inderbrænde,“ bemærkede Ella.
„Man redder sig lettere fra et brændende Hus, end et sammentrykt.“
Ella trak paa Skuldrene.
„Fru Grevinde, jeg tør næppe haabe at vinde Dem til vore Bestræbelser, men af mine unge Venner fra Genf her, for at vende tilbage til Rusland, men han mangler Midler. De er rig, vil De ikke understøtte ham. De fremmer derved en god Sag.“ (Fortætt.)